

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: O. S., nar. ,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2019, č.j. CPR-26700-3/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 10. 10. 2019 č.j. CPR-26700-3/ČJ-2018-930310-V243, jímž bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí č.j. KRPA-279202-19/ČJ-2018-000022-ZAM ze dne 25. 7. 2018, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jeden rok.

2. Žalobkyně uvádí, že nepopírá, že se skrze svou výpověď dozнала k neoprávněnému výkonu závislé práce, konkrétně práce pokojské. Je si rovněž vědoma, že doba protiprávního stavu nebyla bagatelního rázu a že doba zákazu vstupu byla stanovena v dolní polovině zákonem stanovené sazby, přesto se však domnívá, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeně tvrdé a dostatečně nezohledňuje individuální okolnosti případu. K výkonu nelegální práce v délce 20 dnů se žalobkyně uchýlila z důvodu zoufalé situace. Jiný důkaz než výpověď žalobkyně v řízení zajištěn nebyl, žalobkyně se proto domnívá, že je potřeba tento fakt vzít v úvahu a hodnotit tuto výpověď jako významný příspěvek k objasnění věci, bez kterého by podezření nemohlo obstát.

3. Žalobkyně upozorňuje, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců je potřeba vzít v úvahu mimo jiné míru její spolupráce a informace, které při řízení správnímu orgánu poskytla, přičemž tyto informace je možné využít pro případnou sankci jejího zaměstnavatele. Tato možnost generální prevence je pak podle žalobkyně mnohem významnější než právě samotná žalobkyně, která se nacházela v zoufalé situaci cizinky snažící se zajistit si výdělek na financování své rodiny.

4. Žalobkyně má též za to, že je zapotřebí přihlédnout k důvodům, pro které došlo k protiprávnímu jednání, přičemž těmi rozhodně není neúcta žalobkyně k právnímu řádu ČR, ale naopak jimi je zejména její věk, počínání v průběhu řízení, projevená lítost a zoufalá situace. Na žalobkyni dostatečně působilo již samotné správní řízení. Tvrzená protiprávnost se stala před více než rokem, proto se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé a věc by měla být vedena dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

5. Žalovaný uvedl, že má za to, že protiprávní jednání žalobkyně bylo řádně zjištěno a doloženo spisovým materiálem. Rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a nebyla zjištěna žádná pochybení. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na odůvodnění rozhodnutí o odvolání.

6. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

7. Žalobkyně byla dne 12. 7. 2018 kontrolována při výkonu práce pokojské při úklidu pokoje v hotelu. Byla oblečena do pracovního oděvu, což bylo dokumentováno fotografií a byla vyzvána k doložení dokladu opravňujícímu ji k výkonu pracovní činnosti na území ČR. Jelikož žalobkyně doložila pouze cestovní pas Ukrajiny s polským vízem a povolení k pracovní činnosti neměla a vykonávala práci, bylo dne 25. 7. 2018 zahájeno správní řízení. V rámci řízení žalobkyně uvedla, že si opatřila polské vízum a věděla, že toto jej opravňovalo pouze k výkonu práce v Polsku, kde také dříve pracovala. Na území České republiky přicestovala za účelem návštěvy jejího synovce, u kterého také bydlela. Následně si přes jakousi paní sehnala práci v hotelu, kde měla pracovat jako pokojská, přičemž uvedla, že si byla plně vědoma, že k takové práci nemá oprávnění. Žádnou pracovní smlouvu tam nepodepsala. Přesto uvedla, že takto pracovala již asi 22 dní a měla v plánu pokračovat ještě asi měsíc, v ČR si již na brigádách nějaké prostředky vydělala. Žalobkyně dále uvedla, že je vdaná a má jednoho syna, který žije na Ukrajině. Tam také žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vlastní rodinný dům. Její zdravotní stav je dobrý, v ČR nemá kromě synovce žádné vazby, svého činu lituje a doplnila, že na Ukrajině se má kam vrátit.

8. Dne 25. 7. 2018 bylo vydáno závazné stanovisko č. ZS43208 se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné. Jako místo trvalého bydliště žalobkyně byla zjištěna obec Galič, Ivano-Frankovská oblast, na území ČR přicestovala ze Slovenska. Správní orgán dovodil, že žalobkyni při návratu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Aktuální bezpečnostní situaci v Ivano-Frankovské oblasti je natolik uspokojivá, že umožňuje její bezpečný návrat. Nejedná se ani o zranitelnou osobu a vycestováním žalobkyně by nedošlo k porušení mezinárodních závazků ČR.

9. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 25. 7. 2018, č.j. KRPA-279202-19/ČJ-2018-000022-ZAM, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, přičemž doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok. Počátek běhu doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, současně byla žalobci stanovena doba na vycestování z České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se zabýval rodinnou situací žalobkyně a konstatoval, že vyhoštěním nedojde k zásahu do soukromého či rodinného života, neboť žalobkyně má zázemí a rodinu na Ukrajině. K závažnosti protiprávního jednání žalobkyně správní orgán uvedl, že pracovala minimálně od začátku července 2018 do 25. 7. 2018 s vědomím, že neměla pracovní povolení, bez kterého pracovat není možné. Je zdravá, nemá v ČR vytvořeny žádné vazby, nemá zde ani žádný majetek. Na Ukrajině má naopak vytvořeno zázemí, žije tam její manžel a syn, nedosahuje ani věku, který by bránil vycestování. Správní orgán došel k tomu, že rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela přiměřené k povaze a míře protiprávního jednání žalobkyně. Správní orgán vzal v úvahu i závěr závazného stanoviska, že vycestování žalobkyně je možné. Pro stanovení doby 1 rok bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Byla vzata v potaz délka doby výkonu práce a skutečnost, že žalobkyně si byla vědoma, že jde o výkon protiprávní. Zároveň však správní orgán zohlednil fakt, že se jedná o první porušení zákona o pobytu cizinců ze strany žalobkyně a že během řízení spolupracovala.

10. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že není zřejmé, z jakého důvodu byl protokolu o podaném vyjádření XX přiznán status podkladu pro rozhodnutí, přičemž není ani známo, zda byl tento protokol vyhotoven v době před zahájením řízení nebo poté, a z jakého důvodu nebyla žalobkyně o tomto úkonu informována a nebylo jí umožněno se jej účastnit. Jedinými usvědčujícími důkazy jsou tedy úřední záznam a výpověď žalobkyně, úřední záznam přitom nezbavuje správní orgán povinnosti šetřit skutkový stav. Žalobkyně se k jednání doznala, rozhodnutí přitom zohledňuje pouze přitěžující okolnosti. Rozhodnutí je nevyvážené, nebylo řádně odůvodněno a je podle žalobkyně nepřezkoumatelné. Žalobkyně namítla porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

11. Žalovaný vydal rozhodnutí č.j. CPR-26700-3/ČJ-2018-930310-V243, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný předně konstatoval, že v rámci řízení bylo nadevší pochybnost prokázáno, že žalobkyně byla na území ČR zaměstnána, přestože k tomu neměla příslušné povolení. Správní orgán prvního stupně přitom vymezil správně rozsah tohoto výkonu. Napadené rozhodnutí bylo podle žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy. K námitce týkající se protokolu o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

podání vysvětlení p. XX žalovaný uvedl, že ze spisu je zřejmé, že zmíněný protokol byl sepsán ještě před zahájením správního řízení, a právě na jeho základě vzniklo podezření, že by žalobkyně mohla v ČR neoprávněně pracovat. Protokol nebyl důkazem pro rozhodnutí. Žalovaný dále hodnotil přiměřenost rozhodnutí s ohledem na možný zásah do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobkyně byla tázána na nejružnější otázky týkající se možných vazeb na ČR a domovský stát, které by mohly mít na rozhodnutí vliv. Závěry správního orgánu prvního stupně shledal žalovaný správné, založené na řádně zjištěném stavu věci s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Zásah, ke kterému dojde, považuje žalovaný za předpokládaný důsledek daného protiprávního jednání. Žádné skutečnosti však nenásvědčují tomu, že by mělo napadeným rozhodnutím dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života, ani sama žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, kterou by bylo možné podřadit pod § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, která by mohla být posuzována dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný odmítl též námitku, že správní orgán prvního stupně zohlednil pouze okolnosti přitěžující a že doba 1 rok byla stanovena nepřiměřeně. Z rozhodnutí je naopak seznatelné, že uvedenou dobu správní orgán náležitě odůvodnil, přičemž mimo jiné zohlednil i spolupráci žalobkyně během řízení, tedy skutečnost jednoznačně polehčující. Žalovaný uzavřel, že neshledal žádné porušení správního řádu správním orgánem, rozhodnutí je podle něj řádně odůvodněno, bylo vydáno v souladu s právními předpisy a nebylo shledáno žádné pochybení správního orgánu. Není pochyb, že s ohledem na výkon této činnosti bez patřičného povolení žalobkyně naplnila skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění.

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nenavrhli jeho konání.

14. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

15. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 7. 2018: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“

16. Dle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 7. 2018: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

17. Pokud jde o námitku žalobkyně, že jediným procesně použitelným důkazem správního orgánu byla její výpověď, soud uvádí, že s touto námitkou se neztotožňuje. Dle úředního záznamu byla při pobytové kontrole zastižena v hotelu při výkonu práce pokojské v pracovním oblečení, jak zachycuje fotografie založená ve spise. I kdyby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

žalobkyně neuvedla nic, samotný výskyt cizince v hotelu v tomto pracovním oděvu vylučuje jakýchkoliv pochyb o činnosti zde vykonávané. Přiznání žalobkyně jistě lze považovat za polehčující okolnost, nikoli však zásadní významu (právě s ohledem na uvedené), jak se dožaduje žaloba. Tvrzené okolnosti výkonu nelegální práce jsou zcela bez právní relevance. Obecně předpokladem nelegální zaměstnanosti cizinců jsou horší příjmové možnosti v zemi původu (jinak by cizinec z důvodu zaměstnání nevycestoval) a nižší mzda (jinak by zaměstnavatel zaměstnal legálního zaměstnance). Pokud by soud přiznal právní relevanci sociální situaci cizince, ve značném rozsahu by popřel účel zákonné regulace pracovního trhu. Shodně žaloba přeceňuje motivy jednání žalobkyně ve správním řízení, nikoli každé doznání protiprávního stavu lze považovat za hlubokou sebereflexi. V tomto smyslu soud vnímá i text odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy „spolupráce“ neznačí pejorativní náhled žalovaného, nýbrž toliko úvahu o nepřiměřenosti akcentace postoje žalobkyně v odvolání.

18. Ve výpovědi žalobkyně uvedla, že práci vykonávala již asi 22 dní, přičemž měla ještě v úmyslu měsíc pokračovat. Zároveň sama výslovně potvrdila, že si byla vědoma, že pracovní činnost v ČR vykonává protiprávně. Ze zjištěných a tvrzených skutečností poté byl správním orgánem prvního stupně dovozen závěr, že žalobkyně se dopustila protiprávního jednání. Soud konstatuje, že žalobkyně se k tomuto jednání sama doznala. Správní orgán proto postupoval správně, pokud k této skutečnosti přihlédl jako k polehčující okolnosti. Soud podotýká, že správní orgán si obstaral dostatek podkladů k vydání rozhodnutí, zejména závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné, fotodokumentaci z místa kontroly či úřední záznam.

19. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobkyni položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobkyni byly v rámci výslechu kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobkyně, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Soud neshledal ani deficit v postupu žalovaného dle § 3 správního řádu, neboť žalovaný řádně zjistil stav věci tak, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jeho přiměřeností, a to na straně 4 rozhodnutí, žalovaný pak zkoumal totéž včetně možných pochybení správního orgánu, a to na stranách 4 – 5 napadeného rozhodnutí. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

20. Tvrzený nepoměr mezi závažností jednání a složitou životní situací žalobkyně soud neshledal relevantní. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu veškeré okolnosti daného případu, hodnotil jak přitěžující, tak i polehčující okolnosti. Rozhodnutí přitom není nikterak nepřiměřené a je řádně odůvodněno. Žádná z polehčujících okolností nic nemění na tom, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu pro správní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vyhoštění. Soud připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou v budoucnu.“ Ani následná lítost žalobkyně jako námitka neobstojí. Uložení povinnosti vycestovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců nebyla na místě, neboť žalobkyně na území ČR vědomě vykonávala práci bez příslušného pracovního povolení.

21. Soud doplňuje, že ve správním řízení byly správním orgánem prvního stupně a žalovaný šetřeny možné rodinné a soukromé vazby na území, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění jakkoliv nepřiměřeně zasaženy. Žalobkyně má veškeré své zázemí na Ukrajině, v ČR žije pouze její synovec. Na Ukrajině má naopak rodinu a vlastní tam rodinný dům. Zdravotní stav žalobkyně je dobrý, není ani vysokého věku. Soud konstatuje, že žalovaný se dostatečně zabýval kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žádnou skutečnost, která by mohla být nepřiměřeným zásahem ve smyslu § 119a odst. 2 zákona soud nenalezl a žalovaný proto postupoval správně, přičemž i svůj postup dostatečně odůvodnil způsobem odpovídajícím zjištěným okolnostem věci. Žalobkyně sama netvrdí rozhodné skutečnosti, které optikou § 174a zákona o pobytu cizinců měl dále žalovaný zohlednit. Jistě tím *není věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR žalobkyně a intenzita vazeb ke státu, jehož je státním občanem*, neboť tyto skutečnosti buď absentují, nebo nejsou relevantní pro vyloučení uložení vyhoštění (žalobkyně je zdravá s rodinným zázemím v zemi původu).

22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016-27, „[p]rávo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP a uvádí je již stěžovatel ve své kasační stížnosti (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právé z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Stěžovatel uvádí, že v případě správního vyhoštění by mu byl znemožněn jeho kontakt s rodinou (rodiči a bratrem) na území České republiky. S ohledem na citovanou judikaturu není závazkem státu, aby respektoval volbu stěžovatele ohledně země, kde chce se svou rodinou (resp. její částí) rozvíjet soukromý a rodinný život. Stěžovatel neuvedl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

žádné důvody, jež by nasvědčovaly tomu, že by mu v zemi jeho původu bylo bráněno v realizaci soukromého a rodinného života“. Otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně se oba správní orgány vypořádaly dostatečně.

23. Soud ze spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně si vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince u Ministerstva vnitra ČR, toto stanovisko bylo vydáno dne 25. 7. 2018 se závěrem, že vycestování na Ukrajinu je možné. Sama žalobkyně uvedla, že se na Ukrajinu může bez problémů vrátit.

24. Žalobkyně poukazovala na nepřiměřenost stanovené doby vyhoštění. Nejvyšší správní soud se podobnými námitkami již opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 44, uvedl, že: „otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“ Obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 98/2017 - 26, č. j. 10 Azs 137/2017 - 27, č. j. 7 Azs 305/2019 - 22 atp.). Soud neshledal uloženou dobu vyhoštění nepřiměřenou. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let (§ 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje pouze ve výši jedné pětiny zákonem stanovené maximální doby. Správní orgány přitom řádně odůvodnily, z jakého důvodu uložily vyhoštění v uvedené délce. Správní orgány zejména přihlédly k délce a závažnosti porušení právních předpisů České republiky, i k polehčujícím okolnostem součinnosti žalobkyně.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 18. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.